

БАЛАДА О БОСНИ

До оловке ја немам другог оружја
ни топуза, ни кубуре, нити мача
на гудури гдје стојим – звук вјетрењача,
то земља Босна моја, још је и чија.

Нове континенте људи су открили
наслиће и планету што горе сја
у међувремену мој комшија и ја
за исту међу и даље би се били.

Коме то вијековима угађамо,
да ли увијек, са стране, некој рђи
или свак свом, на језику јаком, вођи
док гинемо, миримо се и свађамо

док по палима светкујемо времена,
по хордама богова и диктатора
док се јежимо од њихових говора
и уступамо им погнута рамена

коме то још у биједи пркосимо
свијету, један другом, ил' само себи
док се и даље по нужди и потреби
ми млатимо, ми млатимо, ми млатимо

и криво памтимо, а куд даље не знамо,
са три народа, језика и памети
као и досад, одлучни смо запети
једни у друге, ил' у три лијепе само

да ли физички, да ли тастатуром
упорно траје битка марионета
с мреже помажу земле из свијета
финим манирима, високом културом

за нобеловца захвални глупацима
плитка памет или андрићевска слика:
„гдје почиње Босна престаје логика“
путоказ одавно познат је странцима

ми смо овдје гдје се истина окреће
у вјетрењачи и гробу кол'ко чујем,
оштрицом оловке сам ћу да ратујем
ваљда ме брзо разоружати неће.

Милан РАКУЉ